

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 444

van **GUY D'HAESELEER**

datum: 3 maart 2017

aan **LIESBETH HOMANS**

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR, INBURGERING, WONEN, GELIJKE KANSEN EN ARMOEDEBESTRIJDING

Sociale huur - Controle van buitenlandse eigendommen

Naar aanleiding van mijn vraag om uitleg in de commissie Wonen van donderdag 19 januari 2017 met betrekking tot de falende controle op buitenlandse eigendommen van sociale huurders, bezorgde de minister de nota 'Onroerende goederen in het buitenland - pistes'. De 10 pagina's tellende nota - gedateerd op 19 oktober 2016, beloofd tegen einde 2016, opgevraagd door mij in commissie op 19 januari 2017 en uiteindelijk vrijgegeven op 21 februari 2017 - bevat echter nog niet de minste aanzet om effectieve controles mogelijk te maken.

Er wordt verwezen naar de EU-Bijstandsrichtlijn en verdragen, maar op pagina 9 wordt dan weer gesteld: "Vraag is echter of de bestaande richtlijn en verdragen expliciet genoeg machtiging verlenen om onroerende goederen te gaan identificeren in het betrokken land. Sociale huurders kunnen ook geen, beroep doen op die diensten om bij sterke vermoedens van onroerende goederen in een specifiek land inlichtingen op te vragen." Een piste wordt eerst gesuggereerd om dus meteen weer te worden gerelativeerd.

Voorts komt de nota niet verder dan te verwijzen naar het Nederlandse voorbeeld. Dat land doet reeds geruime tijd actief onderzoek naar sociaal verzekerden van wie men denkt dat ze een vermogen hebben in het buitenland. Ook deze 'piste' wordt onmiddellijk weer sterk gerelativeerd: "In principe kunnen België en/of Vlaanderen ook een dergelijk initiatief nemen. Het maken van specifieke internationale afspraken om dergelijke samenwerking mogelijk te maken, is echter niet evident." Er wordt daarbij op gewezen dat de "meest interessante partnerlanden geen onmiddellijk belang hebben bij het sluiten van dergelijke verdragen".

Een laatste optie is het principe van de 'omgekeerde bewijslast'. Ook deze 'piste' laat geen structurele controle toe. Van het principe zou volgens de nota "enkel maar gebruik kunnen worden gemaakt in het geval van (een ernstig) vermoeden van sociale fraude". Standaard een bewijs opvragen zou zogenaamd "in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel".

De vraag rijst wat er nu in de praktijk zal gebeuren om een einde te maken aan deze onduidelbare vorm van sociale fraude. Volgens de nota zou het "vanuit fiscaal en sociaal oogpunt aangewezen zijn deel te nemen aan één of meer rondetafelconferenties met verschillende overheidsdiensten en hun kabinetten".

Na een halve legislatuur is het lanceren van pistes - die vervolgens meteen sterk worden gerelativeerd - en het deelnemen aan rondetafelconferenties meer dan onvoldoende. Men had in het midden van de legislatuur kunnen verwachten dat het overleg over hoe deze vorm van sociale fraude aan te pakken reeds lang afgerond zou zijn en dat de maatregelen klaar zouden liggen.

1. Waarom komt de minister nu pas - na een halve legislatuur - met het voorstel om deel te nemen aan rondetafelconferenties waarin de kwestie wordt onderzocht? Waarom is dit overleg met betrekking tot de te nemen maatregelen de voorbije jaren niet gebeurd?
2. Zal de minister alsnog - in afwachting van resultaten van deze rondetafelconferenties - initiatieven nemen die tot snelle resultaten kunnen leiden met betrekking tot de opsporing van fraude in het buitenland?
3. Op welke manieren zal de minister de herkomstlanden die "geen onmiddellijk belang hebben bij het sluiten van akkoorden die controle faciliteren" alsnog onder druk zetten om controle te faciliteren?
4. Zal de minister tijdens deze legislatuur alsnog uitvoering kunnen geven aan de bepaling in het Vlaamse regeerakkoord dat in de sociale huursector "elke vorm van fraude moet worden uitgesloten"?

LIESBETH HOMANS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR,
INBURGERING, WONEN, GELIJKE KANSEN EN ARMOEDEBESTRIJDING

ANTWOORD

op vraag nr. 444 van 3 maart 2017

van **GUY D'HAESELEER**

1-4. In de beleidsnota Wonen (2014-2019) zijn concrete maatregelen aangekondigd om elke vorm van fraude uit te sluiten. Halverwege de legislatuur zijn de voornaamste maatregelen ingevoerd.

Zo heeft het decreet van 14 oktober 2016 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen een decretale basis gelegd die enkele van die maatregelen regelt:

- de uitwisseling van gegevens tussen wooninspecteurs, toezichthouders en SHM's, en de uitwisseling van gegevens tussen wooninspecteurs, toezichthouders en de lokale, regionale en federale overheden, is voorzien en zal nu vlotter verlopen. Hierdoor zal domiciliefraude gemakkelijker kunnen opgespoord en gesanctioneerd worden;
- ook wanneer een situatie van domiciliefraude is geregulariseerd zal er een administratieve sanctie opgelegd worden;
- een persoon die bij een sociale huurder komt wonen en die niet voldoet aan de toetredingsvoorwaarden of wanneer die bijwoonst aanleiding geeft tot een onaangepaste woning, valt nu ook onder de strafbepalingen over domiciliefraude.

Op mijn verzoek heeft het Agentschap Wonen-Vlaanderen een overzicht gemaakt van mogelijk te bewandelen pistes die een meer doorgedreven screening op buitenlands bezit van onroerend goed mogelijk moet maken. Een aantal van die voorstellen zal ik onder andere aftoetsen met de heer Philippe De Backer, staatssecretaris bevoegd voor fraudebestrijding.

Bij de voorziene herwerking van het kaderbesluit sociale huur, zal verder worden nagegaan in welke mate een actieve medewerking kan verwacht worden van de kandidaat-huurder omtrent het ter beschikking stellen van buitenlandse eigendomsgegevens.